

Arrest

nr. 197 441 van 4 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 september 2017.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk het feit afkomstig te zijn uit het dorp Bashari Kalai, gelegen in Kurram Agency van de Federally Administered Tribal Areas, waar hij op elfjarige leeftijd zou zijn vertrokken nadat een groot deel van zijn gezin bij een aanval van sjiieten op hun dorp om het leven zou zijn gekomen, alsook een vrees voor problemen met de Taliban.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 november 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat, zo werd geoordeeld, geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen omtrent zijn verblijfplaats(en) in Pakistan en zijn vermeende ontvoering en vasthouding in Iran. De commissaris-generaal baseerde zich hiertoe o.a. op de vaststelling dat verzoeker omtrent verschillende essentiële elementen van zijn relaas, zoals omtrent zijn vermeende ontvoering en vasthouding in Iran door een criminele groepering alsook aangaande zijn laatste verblijfplaats in Pakistan, tegenstrijdige verklaringen aflegde en hij een zeer gebrekkige kennis vertoonde en inconsistente en uitermate vage verklaringen aflegde met betrekking tot zijn beweerde dorp en regio van herkomst, het dorp Bashari Kalai in de buurt van Parachinar, Kurram Agency. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en een attest neer van het Universitair Ziekenhuis te Gent waaruit blijkt dat zowel verzoeker als I.M. dezelfde biologische vader hebben.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem voorgehouden herkomst en ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Het middel is onontvankelijk waar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen in het kader van zijn vorige asielaanvraag. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze als vaststaand worden beschouwd.

De Raad wijst erop dat, zoals ook door de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient te worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij of zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Elke asielaanvraag dient, zoals in casu geschiedt, individueel te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verzoeker kan zich derhalve niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van zijn broer I.M. -deze werd in november 2010 door het Commissariaat-generaal als vluchteling erkend- teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Hij dient zelf op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar hij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat I.M. werd erkend als vluchteling, houdt geenszins de verplichting in hoofde van de asielinstanties in om ook verzoeker als vluchteling te erkennen.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en door hem in de bijgevoegde inventaris als "Medisch attest waaruit de bloedverwantschap blijkt" aangeduide stuk werd reeds eerder neergelegd.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 30 augustus 2017, voert verzoekende partij aan dat zij in 2010 samen gevlucht is met haar broer, maar dat zij mekaar onderweg zijn kwijtgeraakt en zij vastgehouden werd door criminelen en pas later kon vluchten. Als bewijs van hun familieband heeft verzoekende partij een medisch attest neergelegd met de resultaten van de DNA-test. Verzoekende partij begrijpt eigenlijk niet zo goed waarom zij niet wordt erkend terwijl haar broer wel de vluchtelingenstatus heeft gekregen. Verzoekende partij vraagt of haar verklaringen vergeleken worden met deze van haar broer.

Waar verzoekende partij stelt dat zij als bewijs van haar familieband een medisch attest heeft neergelegd met de resultaten van de DNA-test, wijst de Raad naar de bestreden beslissing waar het volgende door de commissaris-generaal omtrent dit document werd vastgesteld: *“Wat betreft het enige document dat u wel neerlegde, namelijk het DNA-onderzoek van u en uw beweerde broer, moet het volgende worden opgemerkt. Zo blijkt dan wel uit het document dat de persoon in kwestie uw broer zou zijn, maar het CGVS wenst er evenwel op te wijzen dat elke asielaanvraag individueel behandeld en beoordeeld dient te worden. Zoals eerder reeds werd opgemerkt, leidt de toekenning van de vluchtelingenstatus aan de persoon van wie u zegt dat hij uw broer is, niet automatisch tot de toekenning van de vluchtelingenstatus aan u. Het is dan ook duidelijk dat u het CGVS nog steeds geen zicht wilt geven op de plekken binnen of buiten Pakistan waar u de afgelopen jaren voor uw vertrek naar België, heeft verbleven. Het CGVS kan dan ook geen volledige inschatting maken van uw nood aan bescherming.”* Verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht deze vaststellingen.

Verzoekende partij haalt verder aan dat zij eigenlijk niet zo goed begrijpt waarom zij niet wordt erkend terwijl haar broer wel de vluchtelingenstatus heeft gekregen. De Raad wijst op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“De Raad wijst erop dat, zoals ook door de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, elke asielaanvraag op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen dient te worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij of zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Elke asielaanvraag dient, zoals in casu geschiedt, individueel te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.*

Verzoeker kan zich derhalve niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van zijn broer I.M. -deze werd in november 2010 door het Commissariaat-generaal als vluchteling erkend- teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel

een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Hij dient zelf op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar hij echter in gebreke blijft. Het loutere feit dat I.M. werd erkend als vluchteling, houdt geenszins de verplichting in hoofde van de asielinstanties in om ook verzoeker als vluchteling te erkennen.”

Aan verzoekende partij haar Pakistaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit het dorp Bashari Kalai in de buurt van Parachinar, Kurram Agency, noch uit een gebied in Pakistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar asielrelaas en tot de algemene opmerking of haar verklaringen vergeleken worden met deze van haar broer, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 30 augustus 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS